

O ZLEPŠENÍ A ZINTENZÍVNĚNÍ ORGANIZAČNÍ A IDEOLOGICKÉ PRÁCE STRANY (Výtah)

Závěrečné vystoupení na rozšířeném zasedání 3. pléna

4. funkčního období ústředního výboru Korejské strany práce
8. března 1962

3. O zintenzívnění boje proti revizionismu

Jak je vám všem známo, konstatuje se v moskevské Deklaraci konference zástupců komunistických a dělnických stran z roku 1957, že soudobý revizionismus je pro mezinárodní komunistické hnutí hlavním nebezpečím.

V poslední době revizionismus v různých oblastech stále otevřeněji zvedá hlavu a má obrovský rozkladný účinek na řady mezinárodního komunistického hnutí.

Revizionismus nepřišel na svět poprvé teprve dnes nebo včera. Dějiny jeho výskytu jsou již dlouhé. Celý průběh vzniku a vývoje marxisticko-leninské ideologie je dějinami boje proti všem levicovým i pravicovým oportunistickým tendencím, proti revizionismu a dogmatismu.

Revizionismus se objevil koncem 19. a na počátku 20. století po smrti Marxe a Engelse jakožto oportunistický proud, který pod maskou marxismu usiloval o změnu revoluční podstaty marxismu.

Když se v důsledku vstupu kapitalismu do stadia imperialismu stále více zостроval boj mezi dělnickou třídou a buržoazií, monopolističtí kapitalisté na jedné straně zintenzívnili útlak proti revolučnímu dělnickému hnutí a na druhé straně za účelem vyvolání rozkolu a rozkladu dělnického hnutí zevnitř uplatňovali politiku podplácení horní

vrstvy dělnické třídy, aby jí využili jako svého přísluhovače. Odpadlíci od revolučního hnutí a renegáti, koupení imperialistickou buržoazií, tak začali marxismus revidovat podle vkusu kapitalistů. Jejich oportunismu se proto začalo říkat revizionismus.

Bernsteinovci v Německu, gouvernementalisté ve Francii, Fabiánská společnost v Anglii, legální marxisté, ekonomisté a menševici v Rusku, to byly hlavní evropské oportunistické, revizionistické proudy. Nakonec strany skoro všech zemí, které se podílely na 2. Internacionále, vyjma Ruska, zapadly do bahna revizionismu.

Jen strana bolševiků, vedená Leninem, nekompromisně bojovala proti všem oportunistickým proudům a až do konce hájila revoluční prapor marxismu. Protože marxismus nerevidoval, útočili tehdy revizionisté na Lenina jako na dogmatika.

Hlavním nepřítelem v Leninově boji za založení revoluční marxistické strany byli ekonomisté jakožto ruská odrůda mezinárodního revizionismu. Od samého počátku, kdy se ekonomismus v Rusku objevil, Lenin rozvíjel proti tomuto revizionistickému proudu důsledný boj. V brožuře „Protest ruských sociálních demokratů“ zřetelně odhalil protimarxistickou podstatu ekonomismu.

I při schvalování programu a stanov strany na 2. sjezdu Sociálně demokratické dělnické strany Ruska roku 1903 musil Lenin také podstoupit ostrý boj proti oportunistům. Oportunisté se postavili proti zařazení otázky diktatury proletariátu, otázky rolnictva a národnostní otázky do programu strany.

V důsledku Leninova úporného boje však sjezd strany rozdrtil odpor oportunistických elementů a to uspíšilo schválení prvního marxistického programu revoluční dělnické strany.

Menševici, kteří se objevili po r. 1903 jako oportunistická frakce v Sociálně demokratické dělnické straně Ruska, v období reakce po nezdaru první ruské revoluce zdegenerovali na likvidátory, kteří vystoupili s požadavkem likvidace nelegální strany.

Když vypukla první světová válka, mnoho stran, příslušejících k 2. Internacionále, popřelo imperialistický charakter této války a vyzvalo dělníky své země, aby bojovali na „obranu vlasti“. Tak oportunisté z 2. Internacionály plně kapitulovali před imperialistickou buržoazií a otevřeně zdegenerovali na sociálšovinisty.

Pouze strana bolševiků vedená Leninem důsledně odhalila imperia-

listický charakter této války a postavila se proti tomu, že dělníci všech zemí se navzájem zabíjejí pro zájmy imperialistů, přičemž přišla s revolučním heslem, aby válka imperialistická byla změněna ve válku občanskou. Tak pod vedením velkého Lenina, který uhájil revoluční prapor marxismu a dále jej rozvinul, v Rusku zvítězila Říjnová socialistická revoluce.

Revoluční síly celého světa nyní vyrostly v nesrovnatelně mohutnější sílu. Více než jedna třetina obyvatel světa buduje nový život v socialismu. V Asii, Africe a Latinské Americe se mocně rozvíjí protiiperialistické národně osvobozené hnutí a v imperialistických zemích sílí boj dělnické třídy proti nadvládě monopolistického kapitálu.

Za těchto podmínek vyvíjejí imperialisté stále horečnější činnost, přičemž na jedné straně stupňují olupování a útlak lidu vlastní země i slabších a menších zemí a na druhé straně horlivě usilují o to, aby si koupili zbabělce z řad dělnického hnutí, kteří se bojí revoluce, a využili jich jakožto náhončích imperialistické politiky. Takovým případem jsou v naší zemi lidé jako Čchö Čchangik a Pak Čchangok.

Soudobí revizionisté odmítají vedení marxisticko-leninskou stranou a diktaturu proletariátu, což je obecný zákon socialistické revoluce. Tvrdí, že socialismus může vycházet s imperialismem v dobrém, neboť agresivní podstata imperialismu se změnila a hlásají, že k socialismu lze od kapitalismu přejít mírovým způsobem parlamentním bojem.

Revizionisté hlučně propagují zastavení zbrojení a požadují, aby se upustilo od boje proti imperialismu. Říkají: jestliže v době nukleárních zbraní vypukne válka, stane se z ní ihned válka nukleární. K čemu pak bude budování komunismu, když svět bude v rozvalinách a lidstvo zahyne?

Šíří iluze o tom, že by imperialisté mohli odzbrojit sami od sebe i bez nějakého boje. Cožpak je však možno si myslit, že imperialisté sami od sebe odloží zbraně? Představa, že by imperialisté sami od sebe odložili zbraně je v úplném rozporu s podstatou imperialismu.

Podobně jako revizionisté v minulosti tvrdili, že Marxovo učení zastaralo, i soudobí revizionisté též tvrdí, že Leninova teorie se již nehodí do změněných podmínek nové doby.

Jelikož se revizionisté revoluce bojí a po revoluci netouží, revidují marxismus-leninismus podle vkusu kapitalistů a vyklešují z něho učení o třídním boji, jež je základem teorie marxismu-leninismu.

Základní příčinou vzniku revizionismu je to, že se lidé z vnitřního hlediska stávají zajatci buržoazních vlivů, z vnějšího hlediska pak se vzdávají pod nátlakem imperialismu. Revizionismus v minulosti i soudobý revizionismus mají stále stejnou podstatu i cíl. Ten i onen pod záminkou, že doba se změnila, popírá základní zásady marxismu a požaduje, aby se upustilo od revolučního boje.

Nejpošetilejším počínáním revizionistů je nyní skutečnost, že aktivně podlézají imperialismu a sblížují se s ním, přičemž vyvolávají neshody uvnitř socialistického tábora.

Nebezpečné je to, že revizionistům nestačí, aby oni sami upouštěli od revoluce, když ji nechtějí, ale že vystupují i proti tomu, aby jiní dělali revoluci, a nařizují i jiným, aby revidovali marxismus.

Přitom revoluční marxisty-leninovce, kteří odmítají podřizovat se jejich revizionistické linii, nazývají „dogmatiky“, „nacionalisty“, „stalinisty“ a chtějí se jich zbavit, vyloučit je ze socialistického tábora. To je nejpošetilejší počínání soudobých revizionistů a pro nás je krajně nebezpečné.

Kterou cestou se máme dát my? Máme jít cestou revolučního marxismu-leninismu nebo se dát podle něčí taktovky cestou revizionismu?

Dějiny boje korejského lidu proti imperialismu trvají již několik desetiletí. I kdybychom počítali jen od chvíle, kdy jsme zahájili ozbrojený boj proti Japoncům, trvají již 30 let. Bojujeme proti imperialismu přes 30 let, ale revoluci jsme dosud nedokončili.

Osvobodili jsme pouze polovinu našeho území a jednu třetinu našeho obyvatelstva. Proto korejským komunistům zůstává úkol pokračovat v revoluci, vyhnat americký imperialismus a dovršit národně osvobozenou revoluci.

Polovina našeho území a dvě třetiny našeho obyvatelstva jsou dosud pod útlakem imperialismu, jak bychom tedy mohli upustit od boje proti imperialismu? Kvůli Američanům den co den teče krev našich blízkých, naši bratři a sestry jsou jimi ponižováni, jak bychom tedy mohli tancovat s těmi, kteří chválí americké imperialisty? Zanechat revoluce, kterou jsme prováděli a upustit od boje proti imperialismu, znamená obětovat jižní Koreu na věčné časy agresí amerických imperialistů, znamená smířit se s vykořisťováním a útlakem jihokorejských dělníků a rolníků zrádci národa.

I když se někteří lidé marxismu-leninismu vzdávají a jdou si cestou

revizionismu, my zakolísat nemůžeme, uzavírat kompromis s imperialismem nemůžeme. Naším nezměnitelným odhodláním zůstává to, co vyjadřuje revoluční píseň slovy: „Zbabělci ať si jdou, my budeme rudý prapor bránit!“ My musíme v revoluci pokračovat, musíme s rozhodností bojovat proti imperialismu až do konce.

Náš úkol nemůže končit obranou revolučních vymožeností, kterých jsme již dobyli v severní polovině. Máme za úkol pomoci našim jihokorejským spoluobčanům dovést revoluci v jižní Koreji, máme za úkol vytrvat v boji až do vybudování socialismu a komunismu v celé Koreji. V žádném případě se nemůžeme spokojit s vítězstvími, jichž jsme dosáhli v severní polovině a ani trochu nesmíme propadat bezstarostnosti. Nemůžeme zdegenerovat v zbabělce, kteří se bojí, že by měli prolít svou krev v revoluci, kteří mají strach z vězení a popravčí sekery.

Ani na okamžik nesmíme zapomínat, že severní polovina naší země je základnou korejské revoluce. V této revoluční základně musíme pevně vybudovat mohutné politické, hospodářské a vojenské síly a opírajíce se o tuto základnu, musíme dovést korejskou revoluci až do konce. To je úkol korejských komunistů.

Musíme být připraveni na to, že revizionisté na nás budou po různých stránkách vyvíjet nátlak. Ať si nás pomlouvají a osočují, my to odkopneme pryč a budeme bránit marxismus-leninismus až do konce.

Budeme ze všech sil podporovat protiimperialistický národně osvobozenecí boj utlačovaného lidu na celém světě, budeme aktivně podporovat revoluční boj dělnické třídy všech zemí proti nadvládě monopolistického kapitálu.

Tato naše linie je základní protiklad revizionismu. Když chceme provádět revoluci a bojovat proti imperialismu, nezbude nám konec konců než bojovat proti náhončímu imperialismu, proti revizionismu. Neexistuje žádné jiné cesty než tyto dvě cesty, buď pevně bránit prapor revolučního marxismu-leninismu proti revizionismu nebo propadnout revizionismu a sklonit se před imperialismem.

Musíme rozhodně odmítnout revizionismus a nadále odhodlaně bojovat za vítězství velké věci revoluce.

Nejen naše strana, ale i komunistické strany mnoha jiných zemí v Asii, které jsou obětí imperialistického pronikání, trvají na tom, že je nutno pokračovat v revoluci, trvají na tom, že je nutno energicky bojovat proti revizionismu.

Pokud existuje imperialismus, existuje i imperialistický útlak a pokud existuje imperialistický útlak, existuje i boj lidu proti tomuto útlu, vzniká revoluce. Národy se mohou osvobodit od útisku a vykořisťování imperialismem jen vlastním bojem, jen cestou revoluce. Kdo pak chce provádět revoluci, musí pevně bránit marxismus-leninismus a bojovat proti revizionismu.

Lid mnoha zemí na světě dosud trpí útlakem a vykořisťováním imperialismem. Proto i nadále bude mnoho lidí, kteří budou chtít provádět revoluci. Necht revizionisté kují sebevětší pikle, aby ochromili revoluční uvědomění mas a vykleštili revolučního ducha marxismu-leninismu, revoluční hnutí bude trvat i nadále, marxismus-leninismus bude žít a určitě zvítězí. Stejně jako je nevyhnutelná záhuba kapitalismu a vítězství socialismu, je nevyhnutelná i záhuba revizionismu a vítězství marxismu-leninismu.

Budeme musít v rámci celé strany důsledně provádět ideologickou práci, namířenou proti revizionismu. Zároveň s posilováním marxisticko-leninské výchovy členů strany bude nutno členům strany jasně vyložit stanoviska a názory revizionistů a naučit členy strany zřetelně rozlišovat mezi správným a nesprávným. Přitom je velmi důležité vyložit členům strany, jaký poměr zaujímal k revizionistům Lenin a jak Lenin revizionisty kritizoval. Až dosud jsme ideologicky výchovnou práci, namířenou proti revizionismu, dobře neprováděli. Od nynějška ji musíme provádět dobře.

Zároveň s bojem proti revizionismu budeme musít bezpodmínečně bojovat proti západnickým mravům. Když vyzýváme k boji proti západnickým mravům, znamená to boj proti americkým mravům, nikoli to, že bychom byli proti všemu, co existuje na Západě. Lze říci, že revizionismus a západnické mravy jdou spolu jako sourozenci. Pronikne-li k nám revizionismus, pronikne i západnický mrav, pronikne-li k nám západnický mrav, pronikne i revizionismus.

Co tedy konkrétně jsou západnické mravy? V hudbě je to jazz, v tanci mambo (tančí se s obnaženým tělem). To vše patří k západnickým mravům. Když říkáme o někom, že jsou páskové nebo zlatá mládež, míníme tím lidi, kteří nasákli západnickými mravy. Západnické mravy ochotně přijímají národní nihilisté i ti kdo poklonkují velkým zemím, lidé mající odpor k revoluci a rozmařili lidé.

Musíme zintenzívnovat marxisticko-leninskou výchovu členů strany

a pracujících, prosazovat ideologický systém strany, zintenzivňovat výchovu v revolučních tradicích a posilovat revoluční pořádek a disciplínu tak, aby k nám západnické mravy nemohly pronikat. Stranicovou ideologickou práci, namířenou proti revizionismu a západnickým mravům, bude třeba energicky rozvíjet zejména mezi spisovateli, umělci a vědeckými pracovníky. Lidé, kteří všechno vlastní haní, kdežto všechno cizí chválí, lidé, kterým chybí duch spoléhání na vlastní síly, takoví lidé nejspíše propadají západnickým mravům a revizionismu.

Někteří lidé posuzují snahu spoléhat na vlastní síly jako nacionalismus, proč by to však měl být nacionalismus? Spoléhat na vlastní síly je ušlechtilý revoluční duch komunistů. Co je špatného na tom, když vlastními silami provádíme revoluci a vlastníma rukama budujeme socialismus?

Spoléháním se na cizí země se nedá provádět revoluce. Kdo spoléhá na cizí, nemůže mít důvěru ve vlastní síly a ani se nesnaží v maximální míře zmobilizovat vnitřní zdroje své země. Snaha spoléhat na vlastní síly znamená odhodlání za každou cenu vlastními silami vybudovat socialismus a dovršit revoluci. To je právě projevem věrnosti internacionalismu, příspěvkem k společné velké věci socialismu.

My nejsme lidé, kteří by byli proti cizí pomoci. Pomoc bratrských zemí vítáme. Kdo by odmítal nabízenou pomoc? Ale co máme dělat, když nám nepomohou? Revoluci je třeba provést a socialismus vybudovat, i kdyby nebylo cizí pomoci.

Soudružky a soudruzi! Dříve jsme musili každý rok nakupovat rýži z ciziny. Protože však loni jsme v zemědělství dobře hospodařili, obejdeme se od letošního roku i bez dovážené rýže. Protože jsme dobře hospodařili, ulehčili jsme bratrským zemím, jak je to krásné! Myslím, že v tom právě spočívá internacionalismus. Jak bychom mohli pochopit povahu lidí, kteří pomoc neposkytnou, ale spoléhání na vlastní síly pomlouvají jako nacionalismus?

Nedá se říci, že by se ani u nás nevyskytovali lidé, kteří nad zásadou spoléhání na vlastní síly krčí rameny. Sem tam se s takovými lidmi setkáváme mezi vědeckými pracovníky. Protože nevěří ve vlastní síly, myslí si takoví lidé, že bez cizí pomoci bychom nevydrželi. Že bychom bez cizí pomoci nevydrželi, však není pravda. Nejenže snadno vydržíme i bez cizí pomoci, ale můžeme skvěle vybudovat socialismus a bezpodmínečně jej musíme vybudovat.

Abychom mezi členy strany a pracujícími podnítili ducha spoléhání se na vlastní síly, musíme zároveň s dalším energickým rozvíjením boje proti poklonování před velkými zeměmi a dogmatismu, za nastolení čučche, neustále členy strany a pracující vychovávat tak, aby žili skromně a nepropadali rozmařilosti.

Máme-li mluvit o postoji naší strany k otázce jednoty mezinárodního komunistického hnutí, musíme ovšem samozřejmě vždycky usilovat o jednotu se Sovětským svazem, Čínou a ostatními socialistickými zeměmi a o posílení jednoty socialistického tábora.

Avšak i při naší snaze o posilování jednoty s bratrskými zeměmi požadavek, abychom zanechali revoluce a provozovali revizionismus, v žádném případě přijmout nemůžeme. Co je v bratrských zemích dobrého, to budeme podporovat, co je tam špatného, to následovat nebudeme. Takový je postoj naší strany k otázce jednoty mezinárodního komunistického hnutí v souvislosti s bojem proti soudobému revizionismu.

Protože myslím, že se naskytne příležitost, abyste se, soudruzi, mohli hlouběji seznámit s problémem revizionismu, pro dnešek končím.

Nakonec chci znovu položit důraz na to, aby celá strana v duchu tohoto plenárního zasedání zintenzivněním své organizační a ideologické práce bojovala o to, aby se z ní stala strana naplněná „bojovou silou“ a vždy živou a radostnou aktivitou, a aby z členů naší strany byli vychováni nezlomní revoluční bojovníci, kteří by i za sebetěžších podmínek dokázali věrně plnit úkoly, které jim strana ukládá.